

Birinci Bölüm

Bin Canlı Kahraman

Johnny dudağını ısırды ve odaklandı.

Tamam. Hızla yaklaş, bir füzenin ilk savaş gemisine nişan almasına izin ver - *biip biip biip biibiibiip* - füzeyi fırlat - *bam* - topları geminin üzerine boşalt - *pat pat pat pat* - ikinci gemiyi vur, lazerle kalkanını yok et - *ciyuv* - bu arada füze - *foşş* - birinci gemiyi indirsin, dal, silah değiştir, dönmekte olan üçüncü gemiyi tara - *pat pat pat* - ikinci gemiyi yukarı kıvrılırken vizörde yakala, bir füze yolla - *bam* - taramaya başla.

Fit fit fit.

Dördüncü gemi! Hep en son gelirdi, ama ilk önce onun peşine düşerseniz diğerleri dönüp tekrar gelme fırsatı bulurlardı ve bir anda üçü birden size nişan alırdı.

Johnny şimdiye kadar altı kez ölmüştü bile. Ve saat daha beşti.

Elleri klavyenin üzerinde uçuyordu. O hızını arttırarak kargaşadan çıkarken yıldızlar kükreyerek geçti. Bu hamle yakıtını tüketecekti, ama düşman gemileri yetişene kadar o kalkanlarını kaldırıp çarpışmaya hazır olacaktı. İki gemi hasar görmüştü bile ve... işte geliyorlardı! Füzeler fırladı, vay, ilk atışta şansı yaver gitti, öl öl öl!, kırmızı ateş topu - fışşş - ve şimdi sonuncusu kaçıyordu, ama Johnny ona yetişebilirdi, gaza bas - ggrrRRRŞŞŞ - peş peşe atışları yolarken onu gözden kaybetmemeye bak - fışşş.

Ah!

Amiral gemisinin iri gövdesi ekranın köşesinde belirdi. Onuncu düzey, işte geliyoruz... dikkatlice, dikkatlice... artık başka gemi yoktu. Bu yüzden Johnny'nin tek yapması gereken onun atış menziline girmemek ve sonra dalarak yaklaşıp... *Konuşmak istiyoruz.*

Johnny gözlerini kırpıştırarak ekrandaki mesaja baktı.

Konuşmak istiyoruz.

Gemi kükreyerek geçip gitti- iiiyoouuunn. Johnny fren tuşuna uzandı ve yavaşladı, sonra dönerek büyük kırmızı şekli tekrar vizöre aldı.

Konuşmak istiyoruz.

Parmağı, Ateş tuşu üzerinde oyalandı. Sonra bakmadan, elini klavyenin diğer yanına uzattı ve Duraksat'a bastı.

Ardından kullanma kılavuzunu okudu.

Kapağında *İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin* yazıyordu. “Eksiksiz Ses ve Grafiklerle. Bundan İyisi Yok.”

On yedinci sayfada, bir ScreeWee ağır kruvazörünün yetmiş altı lazer atışıyla yok edilebileceği yazıyordu. Savaş gemilerinden oluşan koruma filosunu temizleyip, ScreeWee’nin silahlarının sizi vuramayacağı güvenli bir yer bulduktan sonra, gerisi yalnızca zaman meselesiydi.

Konuşmak istiyoruz.

Duraksat’a basmış olmasına rağmen mesaj, ekranda yanıp sönmeye devam ediyordu.

Kullanma kılavuzunda mesajlar hakkında hiçbir şey yoktu. Johnny sayfaları karıştırdı. Oyuna eklediklerini söyledikleri Yeni Özellikler’den biri olmalıydı.

Kılavuzu bıraktı, ellerini tuşlara götürdü ve ihtiyatla yazdı: Öl, uzaylı pislik!

Hayır! Ölmek istemiyoruz! Konuşmak istiyoruz!

Böyle olmaması gerekiyordu, değil mi?

Ona diski veren ve kullanma kılavuzunu babasının fotokopi makinesinde çoğaltan Bingil Johnson bir seferinde, onuncu düzeyi geçince fazladan 10,000 puan ve Cesaret Ödülü aldığını, daha fazla sayıda ve çeşitte geminin bulunduğu Arcturus bölümüne geçtiğini söylemişti.

Johnny, Cesaret Ödülü’nü *istiyordu*.

Lazeri bir kez daha ateşledi. *Fışş*. Nedenini bilmiyordu. Sırf elinde bir oyun çubuğu ve onun üzerinde bu iş için tasarlanmış bir Ateş düğmesi olduğu için.

Bir Ateş Etmeme düğmesi yoktu, değil mi?

Teslim Oluyoruz! LÜTFEN!

Johnny uzandı ve büyük bir dikkatle Oyunu Kaydet tuşuna bastı. Bilgisayar uğuldadı, tıkırdadı, sonra sustu.

Johnny bütün akşam bir daha oyun oynamadı. Ödevini yaptı.

Ödevi coğrafyadandı. Büyük Britanya'yı boyamanız ve dünya haritasında nerede olduğunu düşünüyorsanız, orayı işaretlemeniz gerekiyordu.

ScreeWee'nin kaptanı ön bacaklarından birini masaya indirdi.

“Ne?”

İkinci kaptan yutkundu ve kuyruğunu saygılı bir açıda tutmaya çalıştı.

“Yine ortadan kayboldu, hanımefendi,” dedi.

“Ama kabul etti mi?”

“Hayır, efendim.”

Kaptan üç elinin parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. Birazcık semenderi andırıyordu, ama en çok benzediği şey bir timsahtı.

“Ama ona ateş etmedik!”

“Etmedik, efendim.”

“Mesajımı gönderdin, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Ve onu her öldürdüğümüzde geri geliyor...”

Johnny teneffüste Bingil'a yetiřti.

Bingil, takım oyuncuları seçilirken sona kalan türden bir çocuktu, ama bu sorun değildi, çünkü beden öğretmeni, rekabeti teşvik ettiği inancıyla takımlara karşıydı.

Bingil, bingil bingil sallanıyordu. Beze gibi, diyordu. Özellikle de koşarken bingildiyordu. Bingil'in farklı kısımları farklı yönlere doğru gitmeye çalışıyordu; belli bir yöne ancak *ortalama* olarak gittiği söylenebilirdi.

Ama oyunlarda iyiydi. Yalnızca bunlar, insanların iyi olmanız gerektiğini düşündüğü türden oyunlar değildi. Okullar Arası *Galaktik-Gemiler*'in-Kopyalamaya-Karşı-Kırılması-İmkânsız-Koruma-Sistemini-İlk-Kıran-Kiři-Olma yarışması düzenlenecek olsa, Bingil yalnızca takıma girmekle kalmaz, takımı *seçen* kişi olurdu.

"Yo, Bingil," dedi Johnny.

"Artık yo demek havalı değil," dedi Bingil.

"Havalı demek fiyakalı mı?" diye sordu Johnny.

"Havalı her zaman havalıdır. Ve artık kimse fiyakalı da demiyor."

Bingil bir sırrı varmışçasına etrafına bakındı ve sonra çantasından bir torba çıkardı.

"İşte bu havalı. Şunu bir dene."

"Bu ne?" diye sordu Johnny.

"*Savaşçı Yıldız TeraBombacı*'yı kırdım," dedi Bingil. "Ama kimseye söyleme, tamam mı? Klavyede SYB yaz, yeter. Aslında pek iyi değil. Klavyede boşluk bırakmak için bastığın tuş bomba bırakıyor ve... eh... tuşlara bas ve ne yaptıklarını gör..."

“Dinle... *İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin*’i biliyorsun ya?”

“Hâlâ onu mu oynuyorsun?”

“Sen ona bir *şey yapmadın*, değil mi? Şey... Bana kopyasını vermeden önce?”

“Hayır. Korumalı bile değildi. Kullanma kılavuzunu kopyalamak dışında hiçbir şey yapmam gerekmedi. Neden?”

“Ama oynadın, değil mi?”

“Biraz.” Bingil oyunları yalnızca bir kere oynardı. Bir oyunu birkaç dakika izledikten sonra oyun çubuğunu eline alıp, puan rekorları kırabilirdi. Sonra da o oyunu bir daha oynamazdı.

“Tuhaf bir şey... olmadı mı?”

“Nasıl yani?” diye sordu Bingil.

“Şey...” Johnny duraksadı. Bingil’a söyleyebilirdi ve sonra Bingil gülerdi ya da ona inanmazdı ya da yalnızca bir tür hata falan, bir tür numara olduğunu söylerdi. Ya da virüs. Bingil’ın diskler dolusu bilgisayar virüsü vardı. Onlarla hiçbir şey yapmıyordu. Yalnızca onları biriktiriyordu, pul koleksiyonu falan gibi.

Johnny Bingil’a söylerse, bir şekilde gerçek olmaktan çıkardı.

“Ah, bilirsin... tuhaf.”

“Ne gibi?”

“Garip. Şey... gerçek gibi, sanırım.”

“Öyle *olması* gerekiyor. Tıpkı gerçek gibi, diyor. Umurum kullanma kılavuzunu iyice okumuşsundur. Babam onu kopyalamak için koca bir kahve molasını harcadı.”

Johnny rahatsızca sırttı.

“Evet, haklısın. Okusam iyi olacak, o zaman. *Yıldız Savaşçısı Pilot* için teşekkürler...”

“*TeraBombacı*. Babam Amerika’dan bana *Alabama Smith ve Kader Mücevherleri*’ni getirdi. Bana diski geri verirsen bir kopyasını alabilirsin.”

“Tamam,” dedi Johnny.

“Sorun değil.”

“Tamam,” dedi Johnny tekrar.

Bingil’in ona verdiği oyunların yarısını oynamadığını söyleyecek cesareti yoktu. Oynayamazdınız; uyuyacak ve yemek yiyecek zaman istiyorsanız, bu mümkün değildi. Ama bu sorun değildi, çünkü Bingil asla sormazdı. Bingil’a göre, bilgisayar oyunları oynamak için değildi. Onlar korumaya programını kırmak, yazılımı yeniden yazarak size fazladan can falan vermesini sağlamak ve sonra kopyalayıp herkese dağıtmak içindi.

Temel olarak, dünyada iki taraf vardı. Korsanlığı yok etmek için muazzam bir çabaya girişmiş koca bir bilgisayar oyunu yazılım sektörü, bir de Bingil vardı. Şu anda Bingil öndeydi.

“Tarih ödevimi yaptın mı?” diye sordu Bingil.

“Al,” dedi Johnny. “İngiliz İç Savaşı sırasında köylü olmak nasıl bir şeydi?’ Üç sayfa.”

“Sağ ol,” dedi Bingil. “Çabuk yapmışsın.”

“Ah, geçen dönem Coğrafya dersi için ‘Bolivya’da köylü olmak nasıl bir şeydi?’ diye bir ödev yapmıştık. Yalnızca lamaları çıkardım ve kralların kelleler uçurması hakkında

bir şeyler ekledim. Köylü ödevlerini bu tür şeylerle doldurman gerekiyor, sonra da hava durumu ve ekinler hakkında şikâyet edip duruyorsun.”

Johnny yatağının üzerine uzanmış, *İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin*'i okuyordu.

Kullanma talimatlarının “Sola gitmek için < tuşuna, sağa gitmek için > tuşuna, ateş etmek için Ateş tuşuna basın” gibi bir şey söylediği oyunlar oynadığı günleri hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ama artık oyun hakkında yazılmış küçük bir kitabın tamamını okumanız gerekiyordu. Aslında bu bir kullanma kılavuzuydu, ama ona “Roman” diyorlardı.

Kısmen, bir Bingil'a karşı önlemdi. Amerika ya da herhangi bir yerdeki birisi oyunun size, “Kullanma kılavuzunun on dokuzuncu sayfasının yirmi üçüncü satırının birinci sözcüğü nedir?” gibi sorular sormasının ve doğru yanıtı vermezseniz makineyi sıfırlamasının çok akıllıca olacağını düşünmüştü. Muhtemelen Bingil'ın babasının ofisindeki fotokopi makinesini hiç duymamışlardı.

Sonuçta, bu kitap vardı. ScreeWeeler yoktan varolmuşlardı ve üzerinde insanlar olan bazı gezegenleri bombalamışlardı. Hemen hemen bütün yıldız gemileri havaya uçmuştu. Bu yüzden geriye bu deney gemisi kalmıştı. ScreeWee sürülerine karşı bir tek o direniyordu. Ve insanlığı ancak *sen* kurtarabilirdin... yani, on iki yaşındaki John

Maxwell, yani okuldan eve gelip bir şeyler atıştırdıktan sonra, ödev zamanına kadar.

ScreeWee sürüleri savaşmak istemezse ne yapman gerektiği hiçbir yerde yazmıyordu.

Johnny bilgisayarını açtı ve Oyunu Yükle tuşuna bastı.

Gemi, vizörünün tam ortasında yine belirdi.

Johnny düşünceli düşünceli oyun çubuğunu eline aldı.

Ekranda hemen bir mesaj belirdi. Eh, tam olarak bir mesaj değil. Daha çok bir resim. Kuyrukları olan yarım düzine yumurta şeklinde leke. Hareket etmiyorlardı.

Bu ne biçim mesaj? diye düşündü Johnny.

Belki de göndermesi gereken özel bir mesaj vardı. “Öl, Pislik” o anda pek uygun gelmiyordu.

Neler oluyor? diye yazdı.

Ekranda, sarı harflerle bir yanıt belirdi.

Teslim oluyoruz. Ateş etme. Bak, sana çocuklarımızın resimlerini gösteriyoruz.

Bingül hile mi bu? diye yazdı.

Yanıt gelmesi biraz zaman aldı.

Bingül hile değilim. Pes ediyoruz. Savaşa son.

Johnny bir süre düşündü ve sonra yazdı: Pes etmemniz geerk.

Eve gitmek istiyoruz.

Kitapta bi sürü gezegen uçurduunuzu yazıyo.

Yalan!

Johnny ekrana bakakaldı. Yazmak istediği şey şuydu: Hayır, demek istediyim, bu olamaz, siz Uzaylısınız, size

ateş edilmemesini istiyemezsiniz, diğer oyunlardaki uzaylılar ekranda uzaylamayı hiç brakmamışlardı, hiç Gitmek İsteMiyoruz dememişlerdi.

Sonra düşündü: Hiç fırsatları olmamıştı. *Yapamazlardı.* Ama artık oyunlar çok daha iyiydi.

Eski Megazoidler gibi şeyleri, uygun hikâyeler ve Tam Renkli Grafiklerle, *gerçek* görünecek şekilde yapmamışlardı.

Muhtemelen televizyonda anlatıp durdukları Sanal Gerçeklik buydu.

Bu yalnızca bir oyun ama, diye yazdı.

Ne oyun?

SİZ kimsiniz? diye yazdı Johnny.

Ekran titreşti. Biraz semendere, ama daha çok timsaha benzeyen bir şey bakışlarına karşılık verdi.

Ben Kaptan'ım, dedi sarı harfler. Ateş etme!

Ben size ateş ederim, siz de bana ateş edersiniz. Oyun bu.

Ama biz ölüyoruz.

Bazen de ben ölüyorum. Hem de çok.

Ama SEN yine yaşıyorsun.

Johnny bir anlığına sözcüklere bakakaldı. Sonra yazdı: Siz yaşamıyor musunuz?

Hayır. Bu nasıl olabilir? Biz öldüğümüz zaman ölüyoruz. Sonsuza dek.

Johnny çaresizce yazdı: Hayır, bu doğru değil çünkü ilk görevde ilk gezegenden önce patlatman gereken üç gemi var. Ben kaç kere oynadım, her seferinde orda üç gemi vardı.